

---

Miklya Anna

---

## AMELYBEN AZ ÚJ ÉVET KÖSZÖNTI

Ez egy teljesen új!  
A régit elhasználtuk.  
Mielőtt elmész fürdeni,  
csomót kötsz az óvszerre.  
Magyarázd már el, minnek.

Olyan hideg van idebent,  
hogy nem érzek semmit  
a bőrömön. Lepakcsoltuk  
a fűtést, mert majd úgyis  
felmelegítjük a szobát.

Hosszú télre ítéltettünk.  
Mióta a pénzünk elfogyott,  
durva vagy az ágyban,  
nem szeretem, de meg tudlak  
érteni. Nekem az a fontos,  
hogy minél melegebb legyen.

Tavaly rosszul teremtek  
a fák. Fürdés után, még  
gőzölgő testtel, kiállsz a kertbe.  
Megmosakszol a friss hóban,  
majd az almafa tövében  
könnyítesz magadon.

Kitakarózva fekszem.  
Ez a sápadt hideg szoborrá  
dermeszti a mellemet.  
Nem merek felöltözni,  
lehet, hogy bejössz és  
előlről kell kezdenem mindent,  
másodjára talán jobban sikerül.

## BETAKARÍTÁS AZ ALMÁSKERTBEN

Itt van az ősz. Féltem a fáimat,  
rettegek tőled. Megállsz előttem,  
a kezekben metszőolló és kosár,  
azt mondd, ez a szüret  
az utolsó közös kötelességünk.

A hideg egy selymes szórú, apró  
állat összetekeredve a gyomromban,  
egyelőre nem éhes. Azt nem mesélem el,  
hogyma reggel ismét eszembe jutott  
a halál, nem emlékszem, pontosan miről.

Álltam a teraszon, kezembe fagyva a reggelid.  
A reggeli a nap legfontosabb étkezése.

Soha többé nem eszem gyümölcsöt,  
mondod, és hogy furcsa, még mindig  
szépnek látlak. Ostoba vagy, a gyümölcs  
jelen, a szépségem múlt idő.

A kezem ma reggel elfagyott gallyakból,  
könnyen törhető ujjakból áll, és reszket,  
a fene egye meg. Nem akarlak etetni többé,  
és nem akarom nézni ezeket a fákat.

Terveket készítesz a reggelid fölött. Hogy  
mennyi ideig tart lecsupasztatni itt mindent.  
Hogy hány kosárral szedünk majd, és kinek  
ajándékozunk tovább. Görcsösen nevetek.  
M megbántva nézel.

Pedig csak elképzelttem a termést,  
ahogy fonott kosarakban, különként vagy  
darabonként beterítjük vele a várost,  
minden ismerősnek juttatva  
egy harapást a gyűlöletünkből.